

Dr. Ivan Pregelj:

Hvalnica slovenskih Orlov.

Večni, Silni, mogočni Bog,
Tvoje je nebó, Tvoj je zemlje krog.
Zvezde potočil iz Svojih si rok,
vzbočil nad njimi nebeški si lok,
iz srcá si zajel prečistih duhov
in še naših duš hrepenenje, o Bog,
da ljubimo, hočemo, pridemo k Tebi domov . . .

Silni, Mogočni! V jezi viharja
z morjem igraš se in góro drobiš,
strašen sodnik si, kadar udarjaš,
kadar nad Sodomo ognja rosiš.
Ali ves pesem si, ko blagoslova
Sebe v hladilni se rosi dajësh,
kadar pod noč neštetokrat znova
v sladki večerni zarji umrësh,
v zvezdi večernici spet se prižigaš,
dušo in srce potnemu dvigaš,
v jutranjem solncu zopet sahnësh,
v solnčnem poldnevu spet vstati umësh . . .

Bratje, molimo Ga! Molitev je naša
duše preplašene žalosten krik:
„Roka, ki zvezde prižiga in ugaša,
dušam ne bodi jezen sodnik,
dušam, sestricam čistih duhov,
da ljubijo, hočejo, pridejo k Očetu domov . . .“

O

Fantovski dan.

*Orli kraljevi, na pot!
Dvignimo silno pirot!*

Po veliki francoski revoluciji je nastopila mladina, ki si je stavila veliko nalogo, francoskemu narodu, ki je imel take izgube v v vojskah, z nesebičnim delom zaceliti rane, ki mu jih je vsekala revolucija. Ta mladina je toliko dobrega storila in tako dvignila francosko ljudstvo, da so ji dali vsled njenih zaslug naslov: zlata mladina.

24. avgusta letošnjega leta se bo zbrala v Mariboru vsa moška mladina širne lavantinske vladikovine z istim namenom dvigniti narod slovenski duševno in telesno in zaceliti rane, ki mu jih je zadala kruta svetovna vojna in njegovi sovražniki. V prvih vrstah te mladine, ki se bo tu zbirala, boste vi, fantje Orli. Vam bo podana naloga, da se ob tej priliki v prvih vrstah izkažete pri delu za obnovitev naše lavantinske vladikovine kot zlata mladina. *

Na dvodnevni zborovanjih v odsekih in zunanjih prireditvah bo mladina skušala samo sebe preroditi; zakaj notranja duševna obnova je posebno štajerski mladini potrebna. Mi Štajerci, branitelji severne meje Slovenije, imamo marsikatere pege in madeže ter tuje nemške navlake v našem značaju. Treba nam bo zato čistiti, brusiti, da bo v naših dušah zablestel pristni, nepokvarjeni značaj.

Vsega tega pa ne more najti naša mladina v lepši obliki in vsebini kakor v orlovstvu.

Naše slovensko orlovstvo ima svojo organizacijo, ki si je popolnejše misliti ne moremo. Pravila, Poslovnik, način organizacije je najdovršenejši. Še večji in sijajnejši je njegov idejni program. Zlata knjiga, vzgoja in izobrazba je najglablja in temelji popolnoma v duši in mišljenju naše slovenske mladine. Saj ni čudal Orel je izrastel iz slovenske mladine, je ustvarjen po njenem mišljenju, obnašanju in hrepenenju. Navdušen slovenski fant ne more biti drugačen, kakor si ga zamišlja orlovski program.

Orlovstvo tudi najbolj razume duh časa, sedanje razmere, ki so baš v 20. stoletju. Orlovstvo gre v razvoju vedno naprej, za desetletja koraka pred našim časom in pripravlja mladino za nove naloge. Orli se zavedajo dejstva, da ne napredovati se pravi nazadovati. Zato je polet orlovstva silen, nevzdržljiv proti solncu.

Bistro orlovsko oko opazi vsako še tako malenkostno ali skrito po-

trebo in slabost narodovo. Ako se pogreza v materielnost, čutnost, kliče k vestni obnovi in duševni povzdigi. Vpeljuje duhovne vaje, širi izobrazbo, proučava narodovo zgodovino, slovenski narodni značaj, da vedno pri vzgoji pravo zadene, kar je Slovencem najprimernejše. Ker telesno zdravje propada, goji telovadbo, tekme, igre, sport in prireditve. Da mladino in narod gospodarsko dvigne, vpeljuje čebelico, da naša mladina varčuje, ker brez vinarja ni goldinarja! Ke je le v združitvi moč, išče stikov z vsemi mednarodnimi organizacijami, z njimi bratsko tekmuje, se od njih uči in dela za prospah človeštva.

Orel je tako eden glavnih činiteljev, ena najvišjih kulturnih sil v slovenskem narodu, izraz vsega njegovega idealnega hotenja in čustvovanju. Bratje Orli, ki se boste udeležili fantovskega dneva v Mariboru, ni vam mogoče lepše pokazati svojega plemenitega srca in pripravljenosti za nesebično delo, kakor če pridobite vse množice slovenskih fantov ob priliki tega zborovanja za našo vzvišeno orlovsko stvar. Slovenskemu narodu ne morete storiti večje usluge, kakor da spravite cvet in krono njegovo — slovenske fante pod orlovsko okrilje.

Kapljica sama za sebe nič ne pomeni. Prvi žarek jo lahko posuši in použije. Ako se pa kapljice združijo, nastane potoček, iz potoka reka in veletok. Tako je tudi z vsakim fantom, ki vstopi v orlovstvo. Sam záse nič ne pomeni, združen s sobraty pa predstavlja mogočno armado, neuklonljivo moč, ki kakor veletok jezove ruši in skale podira, ter jo mora upoštevati vsak še tako močen nasprotnik.

Mala kapljica nima nobene moči, ako sama ostane. Množica kapljic združena v reki pa z lahkoto žene kolesa in stroje, proizvaja električno luč in vstvarja življenje človeštvu v korist in veselje. Podobno tudi fant samemu sebi prepuščen težko vstraja na potu čednosti in poštenosti. Ako pa se združi z enako mislečimi v orlovski organizaciji, ga vezi bratstva s tovariši tako ojačijo, da nekako igraje kar samo ob sebi izpolnjuje najtežja načela. Orlovski sestanki, telovadba, orlovski prazniki, skupni nastopi, občevanje s sotovariši, vzvišena načela orlovstva tako prekasijo njegovega duha in tako potegnejo za seboj, da niti ne čuti težkoč vitežkega in čednostnega fantovskega življenja. Kakor je za

otroka najboljša vzgoja in šola krščanska družina in duh, ki jo preveva, tako je v orlovskem društvu že ozračje samo, duh in življenje orlovsko, ki najbolj vzgaja brez posebnih usiljivih nauk.

Ko so se l. 1573. naši slovenski kmetje uprli proti neznosnemu izsesavanju po nemških graščakih, so se združili v veliko kmetško zvezo in si prisegali medsebojno zvestobo, dokler ne izbojujejo svojih pravic in zlate svobode. Znamenje edinosti in vza-

jemnosti v tem boju je bil zelen bršlin okrog klobuka.

Bratje Orli, vi poznate iz lastne izkušnje velikansko korist, veselje in tudi pravice in zlato svobodo, ki jo nudi orlovska organizacija slovenski mladini. Vtaknite si zato zelen bršlin za klobuk v znamenje trdnega sklepa in neupogljive volje pridobiti vse fante lavantinske vladikovine za orlovsko misel, da bo nad našimi valovitimi ravinami, prijaznimi grički, zelenimi gozdovi in sinjimi, v nebo kipečimi gorami Orel razprostrl svoja solnčna krila.

○○○○○

Prudens:

Zvestoba.

Bodi moder ali premišljen! Tako smo zadnjič zabičali Orlu. Moder, oziroma premišljen pa si, ako vnaprej premišliš, kakšnega pomena je tvoje dejanje za bodočnost, če preмагаš svojo dozdnevno hipno korist z ozirom na resnične trajne koristi, če ne misliš samo na to, kaj ti danes v danem trenutku prija, ampak pomisliš na to, kaj bo jutri, kaj zahtevajo od tebe načela, ki so večna. In če boš pri tej veliki misli na bodočnost, na načela, na trajno korist svojo in na korist naroda, domovine, človeštva naletel na ovire, jih boš s pogumom premagal.

Danes pa hočemo govoriti o drugi čednosti, namreč o zvestobi. Kakor se modrost ali premišljenost ozira na bodočnost, tako se zvestoba nanaša na preteklost. To se pravi: zvest je, kdor se ustavlja hipnemu čustvu, strasti ali nagibu, ki ga skuša spraviti do tega, da pozabi na kakšno prej sklenjeno zavezo, na dano besedo, na dolžnosti, ki jih ima od prej, na načela, katerih se je obljubil držati. Modrost in zvestoba sta si torej sorodni; dve sestri, ki se morate vedno nahajati v spremstvu resničnega Orla. Modrost obrača oko Orla pred se, v bodočnost, zvestoba pa nazaj, v preteklost; prva ga opominja, da vsako svoje dejanje premisli z ozirom na bodoče posledice, druga ga svari, da se ne izneveri vezem, ki ga vežejo na lastno preteklost in na vse one, ki se je bil z njimi na poti skozi življenje zvezal, oziroma, s katerimi ga je zvezala božja volja: starši,

bratje in sestre, prijatelji, žena, dušni pastir, orlovsko društvo itd.

In kakor izvira iz modrosti pogum, ki premaga ovire, katere se postavijo Orlu na pot, da ne bi mogel slediti svojim v bodočnost kažočim vzorom, tako sledi iz zvestobe stanovitnost, katera se ne da od ničesar omajati, ampak vztraja na tem, kar je Orel enkrat za vselej spoznal kot pravo. Na eni strani modrost in zvestoba, na drugi pogum in stanovitnost: to so tisti štirje stebri, na katerih počiva orlovski značaj.

Modrost in zvestoba sta najodličnejši socialni čednosti, zakaj obe izvirata iz čustva poedinca za skupnost. Pogum in stanovitnost pa sta najodličnejši orodji v boju za ohranitev lepe krščanske družbe, katero varujeta pred njenimi sovražniki: strahopetnostjo in vihravostjo.

Zvesti Orel zvesto ljubi, se ne izneverja ne svoji veri ne svojemu narodu; ne izdaja svojih prijateljev in somišljenikov, se ne da zapeljati od slabe družine v nezvestobo napram ženi, tovarišem ali društvu; ne odstopi nikdar od svojih načel, se neomajno drži svojih obljub, pošteno izpolnjuje dano besedo; ne pozabi nikoli na svoje dolžnosti, ne pozabi tudi ne na prežete dobrote, je hvaležen in sledi zvesto svojem praporu do smrti. Zvest in stanoviten Orel je torej, kakor vidiš, obenem moder in pogumen, z eno besedo, pravi vitez ali, kakor pravijo Angleži takemu človeku: džentlmen, to je, plemenitež, ali pa Rusi: blagorodnež. Naša domača beseda je: poštenjak.

Prihodnjič bomo ta džentlemenski značaj orisali še natančneje. To pa pomni, Orel: brez takega blagorodnega značaja si Orla ni mogoče misliti. Brez poguma in zvestobe ni resničnega Orla!

Odsek, ki povdarja in goji samo eno panogo orlovskega dela, je podoban kiparju, ki izobličí kipu samo en ud — vse drugo pusti neobdelano. Namesto umetnine se rodi — spaka.

Noben narod v starem veku ni polagal tolike važnosti na telesno vzgojo kakor Grki. Imeli so razne privatne šole za rokoborbo ter precej privatnih in državnih gimnazij, kjer so se vežbali dečki in mladeniči v telesnih vajah. Najstarejše in sloveče so bile olimpijske igre, ki so se vršile v Olimpiji. Olimpija ni bilo mesto, temveč posvečen kraj v Grčiji, kjer so se nahajala svetišča in kjer so se vršile olimpijske svečanosti. Olimpijske igre so se vršile vsako četrto leto koncem junija ali začetkom julija na čast najvišjemu bogu Cevzu. Zmagovalce so odlikovali. V cvetočo dobo olimpijskih iger prištevamo čas po končani perzijski vojski pa do začetka peloponeške vojne.

Orlovska plaketa.

Darilo za prvenstvo orodne telovadbe na Podveznihh tekmah dne 17. avgusta 1924. Plaketa je iz lite kovine v lesenem okviru v velikosti 45X45 cm. Vrednost 1750 Din.

Prvotno so tekmovali samo v teku, ki se je vršil na Stadionu, na 192 m dolgi progi. Tek je bil na tej progi precej otežkočen, ker so bila mehka tla. Tekali so po štirje in štirje obenem; vsakokratni zmagovalci so nato tekmovali med seboj, dokler ni naposled ostal en sam zmagovalec. Pozneje so vpeljali tudi tek z orožjem. Dokler so gojili samo tek, se je telo preveč enostransko razvijalo. Zato so z 18. olimpijado vpeljali peterboj, takozvani pentatlon, ki je vseboval tek, skok, metanje diska, metanje kopja in rokoborbo. Veliko važnost so polagali na skoke. V gimnazijah so skakali v višino, globino in daljavo. Pri olimpijskih igrah je prišel vpoštev samo skok v daljavo. Skok so merili na ta način, da so tam,

kjer se je skakalec dotaknil tal, zemljo zrahljali. Če so se stari Grki pri skokih posluževali tudi palice, ni dognano. Vendar je to malo verjetno, ker so imeli skakalci v rokah težke kose kovine podobne našim ročkam, da so skok podaljšali. Za disk jim je v prvih časih služil okrogel kamen. Pozneje so pa že imeli okrogle plošče iz rude. Disk so metali z umetno zvišanega prostora. O načinu metanja kopja še danes ni popolne jasnosti. V olimpijskih igrah so imeli lahko in kratko kopje z dolgo železno ostjo. Gojili so tudi rokoborbo in boks. Pri rokoborbi so nastopali slečeni. Predno so šli v boj, so svoje telo odrgnili z oljem. Po pravilih grške šole za rokoborbo so bili udarci sicer prepovedani, sunki pa dovoljeni. Kdor je vrgel nasprotnika trikrat na tla, ta je zmagal. Boks so izvajali zelo surovo. Posledica tega bila, da je imel marsikateri bokсар kako znamenje na svojem telesu, katero pa je nosil zelo v časti.

V 25. olimpijadi (l. 680 pr. K.) so vpeljali tudi dirke v vožnji z vprego. Tu se je nudila zlasti premožnejšim slojem prilika, da so se lahko udeleževali olimpijskih iger. Proga za te dirke se je nahajala južno od stadiona. Prvotno so pripuščali k dirkam samo vozove s štirivprego; pozneje pa so bili tudi dvovprežni vozovi dovoljeni. V začetku so smeli uporabljati le dorastle konje. Od 99. olimpijade dalje so pa v štirivpregi dovolili mlajše konje, kar so v 128. olimpijadi (268 l. pr. Kr.) dovolili tudi za dvovprege. Pri olimpijskih igrah so morali dvanajstkrat prevoziti progo, na kateri so se nahajale tudi zapreke, ki so vožnjo precej otežkočile. Cesar Neron se je udeležil olimpijskih iger z dvanajstevprežnim vozom. Toda tedaj so se že bližale olimpijske igre razpadu. Poleg dirk z vprego so imeli tudi tekme v jahanju. Prve take tekme so bile l. 648 pr. Kr. pri 33. olimpijadi. Konje, ki so prišli prvi na cilj, so imeli v veliki časti. Pravijo, da so postavljali konjem — zmagovalcem celo spomenike. Zmagovalni venec so pa izročili konjevemu gospodarju, ne pa jezdecu ali kočijažu.

V najstarejši dobi so trajale olimpijske igre samo en dan; ker je bila udeležba vedno večja, niso mogli vsega programa izvesti v enem dnevu. Zato so z 77. olimpijado podaljšali olimpijske igre na 5 dni. Za časa olimpijade je bilo v sicer mirni Olimpiji zelo živahno. Iz vseh krajev so prišli gledalci peš in z vozmi. Ker ni bilo dovolj prenočišč, so spali ljudje v šotorih na prostem.

Glede otvoritve in razvijanja programa starih olimpijskih iger obstoje različna mnenja. Skoraj gotovo so se pričele slavnosti s slovesno daritvijo na čast Cevzu. Tekmovalci in sodniki so morali priseči. Prvi tekmovalni dan je bil namenjen dečkom in mladeničem. Če se tekma ni izvršila prvi dan, se je nadaljevala še drugi dan. Za temi so prišli na vrsto možje. Navadno so pričeli tekmovati v teku. Ali je bil prvi vztrajni ali navadni tek, ni znano. Teku je sledila rokoborba in boks. Tretji dan je bil posebno važen, ker se je po zmagovalcu imenovala olimpijada. Naslednji dan so bile konjske dirke. Ko so se te končale, se je podala vsa množica nazaj v stadion, da je prisostvala peteroboju (pentatlon) in teku

težkooboroženih. Peti dan je bil najslovesnejši, ker so se razdelila zmagovalcem odlikovanja. Razdeljevali so samo častna priznanja, ker niso hoteli, da bi tekmovali za denar. V bližini Cevzovega templja je stala prastara oljka, od katere je odrezal neki deček vejice za vence. Vence so dali zmagovalcem na glavo; poleg venca je dobil zmagovalec tudi palmovo vejico. Ime in rojstni kraj zmagovalca so ljudstvu slovesno naznanili. Imena zmagovalcev so vpisali v uradni seznam. Zmagovalec si je smel dati napraviti častni spomenik. V domačem kraju so ga nad vse sijajno sprejeli ter ga pogostili. Zmagovalci so bili navadno oproščeni od plačevanja davkov,

○○○○○○

Nagrade za vlagatelje.

Po sklepu Podzveznega sveta so se določile za vlagatelje v Centralno čebelico nagrade.

Odsek, ki hoče priti pri žrebanju za nagrado vpoštev, mora imeti od 15. junija do 15. septembra nepretrgoma vloženih v Centralni čebelici vsaj po 100 Din na enega rednega člana, v vsakem slučaju pa (kadar odsek šteje manj kot 20 članov) vsaj 2000 Din.

Nagrade so sledeče:

1. Če izpolni stavljenе pogoje 10 do 15 odsekov, se razdeli pet nagrad in sicer po Din 400, 200, 100 in dve po 50 v skupni vrednosti 800 Din.

2. Če izpolni stavljenе pogoje 16—30 odsekov, se razdeli devet nagrad in sicer po Din 500, 200, tri po 100 in 4 po 50 v skupni vrednosti 1200 Din.

3. Če izpolni stavljenе pogoje 31—45 odsekov, se razdeli dvanajst nagrad in sicer po Din 800, 500, 200, tri po 100 in šest po 50 v skupni vrednosti 2100 Din.

4. Če izpolni stavljenе pogoje 46—60 odsekov, se razdeli dvajset nagrad in

sicer po Din 800, 500, 400, dve po 200, pet po 100, deset po 50 v skupni vrednosti Din 3100.

5. Če izpolni stavljenе pogoje 61—100 odsekov, se razdeli sedemindvajset nagrad in sicer po Din 1000, 500, 400, tri po 200, osem po 100, štirinajst po 50 v skupni vrednosti Din 4000.

6. Če izpolni stavljenе pogoje nad 100 odsekov, se razdeli devetintrideset nagrad in sicer dve po Din 1000, ena po 800, 500, 400, štiri po 200, deset po 100, dvajset po 50 v skupni vrednosti Din 6500.

Žrebanje se bo vršilo na dan občnega zbora O. P. Način žrebanja in skrutinija se bo še posebej objavil.

Če bi doseglo stavljenе pogoje manj kot 10 odsekov, bi se žrebanje ne vršilo, pač pa bi se prvih pet nagrad, t. j. 800 Din, sorazmerno po številu članov razdelilo med dotične odseke.

Odseki, ki še nimajo Čebelic, naj jih čimpreje ustanove, da bodo mogli priti pri žrebanju vpoštev.

○○○○○○

Kaj se vse ne primeri?

Kaj pa? Pred par tedni je poslal odsek v — no, ime naj bo zamolčano; recimo, da je bilo v Drenovi vasi — prošnja na predsedstvo Orlovske podzveze, naj se člani dotičnega odseka začasno oproste članarine in naj se jim zato ne pošilja Mladost — da so člani siromašni, da je odsek na novo

ustanovljen in zato da fantje še nimajo umevanja za to in tako naprej!

Kot neka posebnost je romala prošnja v predsedstvu od člana do člana, zakaj opremljena je bila resnično z letnico 1924. Br. tajnik je brez razprave zapisal na vlogo z rdečim svinčnikom aa, t. j. ad acta. Vloga

je rešena in se položi v arhiv. Če se prav spominjam, je bila to edina prošnja za oprostitev članarine od začetka leta 1923.

Vsaka organizacija, ki hoče ne samo živeti ali celo životariti, temveč uspešno delati, mora imeti sredstva za to. Ta sredstva pa so neprestan osebni in pismeni stik med centralo in člani (zastopniki, telovadni učitelj, korespondenca, okrožnice, tiskovine itd.) To pa mnogo stane — kljub temu, do delavci v osrednji pisarni — razen pisarniških moči — načelno nikdar ne dobijo niti vinarja za ves svoj trud. Ti stroški so tako veliki, da je lansko poslovno leto morala Podzveza na vsak odsek povprečno doplačati Din 268 —, to se pravi: vsak odsek je povprečno od Podzveze Din 268 — več dobil kot plačal.

To se pravi: naša organizacija je navezana na vbočajme. Ali ne tiči v tem za fantovsko organizacijo nekaj poniževalnega? Vsako pametno gospodarstvo stremi po tem, da se samo nosi in se tako neodvisno od drugih razvija. In kakšen ugled ima gospodarstvo, ki je navezano na podporo dobrih ljudi? Ali ni nekaj poniževalnega za gospodarja, ki mora — če se hoče vzdržati — druge vedno prositi za podporo?

Slovenija izdaje na leto za alkoholne pijače poldrugo milijardo kron, to je 1500 milijonov. Veliko, veliko teh milijonov odpade na fante. Za slabo družčino v oštariji, za posurovelost in podivjanost, ki ima svoj vir v gostilni, za sto bolezni, ki imajo svoj začetek v pijači, za izgubo dobrega imena, ki je zvezana z alkoholom — za vse to mnogo, premnogo slovenskih fantov prostovoljno na leto izda na desetine in desetine milijonov — pogosto si jih celo odtrgajo od svoje revščine. Za dobro fantovsko družčino, ki mlademu človeku ohrani toliko čilih moči, ki mu prihrani dolgo vrsto prepitih nedelj in znatne vsote težko prislužnega denarja, ki ga obvaruje nepreglednih dušnih škod in mu daje toliko pobud za lastno izobrazbo, katera mu bo prinašala v lastnem poklicu stoterne obresti — za vse to pa nima niti toliko denarja, da bi vzdrževal tisto organizacijo, ki mu vse to daje. Čisto napačno bi bilo si v tem oziru resnico prikrivati, dasi je bridka. Saj je treba priznati, da to ni toliko naša lastna, osebna krivda kakor pa krivda cele tradicije, v kateri živimo, krivda vsega okolja, v katerem smo zrastle in bili vzgojeni.

Če orlovska organizacija brezpogojno tirja članarino in načelno nikdar, nikdar ne ne oprošča plačevanja, je pa pri tem ne vodijo samo finančni oziri, temveč še veliko bolj vzgojni: naš narod se mora naučiti za svojo

umsko in srčno izobrazbo kaj žrtvovati, vsaj majhen odstotek tega, kar žrtvuje za množitev dušnega in telesnega siromaštva, ki se razliva iz stotisočerih oštarijskih pip po naših hišah in kočah ter se zajeda in ujeda v slovenskega človeka in slovensko zemljo.

Je še vedno preveč mladih ljudi, ki se pač dobro zavedajo, da morajo strup preobilno zavžitega alkohola točno in drago plačati, a organizaciji, ki jim nudi dobro družčino, pošteno zabavo in priliko in pobudo za samoizobrazbo, pa mislijo, da ji skažejo milost, če sploh od nje kaj vzamejo oz. da sploh blizu pridejo. Takih članov orlovska organizacija ne mara in najodločnejše odklanja — zakaj en sam človek, ki prav dela, več doseže kot sto drugih, ki delajo napačno. Hvala Bogu, da se je v naši organizaciji to očiščenje že skoro do zadnjega člana izvedlo — kjer se pa še ni, naj se nemudoma izvede.

Velja pa načelo: organizacijo, ki nam daje dobro družčino, priložnost pravega prijateljstva, pošteno zabavo, izobrazbo in pobudo za samoizobrazbo ter priliko, da se izognemo stoterim mamljivim vabam, katerih žrtev bi sicer gotovo postali — tako organizacijo moramo tudi vzdrževati, četudi težko in s pritrganimi krajcarji. Dobro je to umel tisti Orel iz nekega dolenskega odseka, ki je prinesel bratu blagajniku članarino v — cigaretah, ki jih je naprosil pri svojih tovariših, ker sam ni imel nikjer nobenega zasluzka. Ta fant nima denarja — ima pa krepko in močno voljo ter veliko mero idealizma, kar mu bo v življenju več pomagal kot polne možnje denarja.

Začetniški odsek! Uprav začetnikom je treba to stvar najprvo povedati in dopovedati. Orlovski odsek, če je z ljubeznijo voden, nudi fantu toliko dobrin, da mu ni treba prejemati prav nobenih milosti od fantov, ki v gostilno grede stopijo tudi v dvorano in vržejo miloščino svoje navzočnosti v zapisnik prisotnih.

In Mladost! Da bi je začetniki mogli pogrešati! Baš začetniki ne! Zakaj takoj je treba, da se začne pretakati v njih prava

---

Trojica neučenih ljudi, ki krepko skupaj drže in se pogosto prijateljsko razgovore med sabo, več dobrega naredi za skupnost kot sto učenih ljudi, ki se skupirajo ali vsak na svojo roko delajo.

orlovska kri. In Mladost je ena izmed glavnih žil, po kateri se pretaka orlovska kri iz srca orlovskega organizma t. j. iz centrale v posamezne organe do zadnjega člana in zopet nazaj. Novi člani se morajo čimpreje vdelati, vrasti v orlovske organizacije. Isti sokovi, ki oživljajo celo deblo in veje, morajo neprestano oživljati tudi novo vejico, da

bo rastla, se krepila, cvetela in sad rodila. Ali pa si morete to misliti brez skupnega glasila?

Bratje iz Drenove vasi naj se zato ne čudijo, če jim povemo, da njihova prošnja spada še v prejšnje stoletje in da je sklep O. P., da se plačevanja članarine nikdo ne oprostí, neomajan.

Marsikateri delaven odsek je podoben drevesu, na katerem je veliko listja, malo cvetja in skoro nič sadu.

To so odseki, ki mislijo, da je edini namen orlovstva krepitev telesne moči in izobrazba duha; ne vedo pa, da je v članih treba tudi in še prav posebno vzbujati in gojiti npravne sile prijateljstva, medsebojne požrtvovalnosti in smisel skupnosti.

To so tudi tisti odseki, kjer člani delajo iz lastne častihlepnosti ali sebičnosti — ne vodi jih pa v njih delu ljubezen do skupnosti in zavest odgovornosti.

Ti krasna si — — —

Krasnega poletnega jutra, ko se je jedva slišalo v grmovju tam ob potoku petje slavčka, ko je še ležala lahka, kakor pajčolan tanka meglica nad našo dolino in se jutranji mrak še boril z dnevno svetlobo, sem vstal in odšel iz hiše. Neka tajna, notranja sila me je gnala ven v naravo, daleč proč od hiš, samo da pozabim na vse gorje in zapostavljanje od strani tujcev.

Ko sem taval tako po travnikih, ki so bili v jutranji rosi kakor z biseri posuti, je nenadoma odjeknila v mojem srcu tista skrita notranja sila, ki me je večkrat gnala k morju in na morje ter se oglašala silneje in silneje, dokler nisem zavil s poti navkreber in stal čez kratki dve urici na vrhu Trstelja.

Ni visok ta naš hrib, a razgled raz njega je očarujoč. Pred menoj se je namreč kopal tam na obzorju v žarkih vzhajajočega solnca naša Adrija, toli opevana in oplakovana, naša nada in naša boleost. Oklepajo jo sicer trde verige in spona suženjstva, na glavo so ji posadili trnjevo krono kakor kakí zakleti kraljičini v pravljici, a ona čaka na svojega kraljiča, čaka na svojega rešitelja, da se pomladi, da postane spet kras v nizu biserov naše domovine. Stoletja so že bučala nad njo, stoletja jo že tlačí tujec, a ona čaka mirno, ker ve, da zasije tudi za njo dan svobode, ko bodo plavali po njej vsi parobrodi pod jugoslovansko trobojnico, ko začno ob njeni obali rasti nova mesta z velikim blagostanjem, iz katerega bode zajemala svoje vire cela ostala država.

In nehote ti splava duh tja v bližnji bučni Trst, ki se haš budi iz spanja in

kojega strehe žare v jutranjem solncu. V svoji zatopljenosti si predstavljaš, da ponosno z dvignjeno glavo korakaš po tržaških ulicah kakor gospodar in ne kakor suženj, zdi se Ti, da ne slišiš več laške govornice, ampak samo naš narodni jezik. Na vladni palači, magistratu, uradu in drugih javnih poslopih opaziš jugoslovansko trobojnico, pravtako se blišče naše jugoslovanske barve s tisoč in tisoč drugih poslopij. — A kaj pa je to? Kar zaslišiš krog sebe prasketanje pušk, pokanje bomb in vpitje: „Avanti Savoia!“ in pa „Eja, eja, alala.“ Prestrašen pogledaš, kaj naj to pomeni in pred seboj vidiš vojaško vajo laških alpinov, skupno s fašistovsko milico — — —

Tedaj izgubita Trst in Adrija vso čarobnost in privlačnost, tedaj se ti zdi vse tuje, da celo kršni Kras s svojimi seli in trgi pod Teboj se ti zdi kakor velik spokornik, trpin, ki na tihem hira in umira. Da, tudi njega izpodjeda črv in mu silí v drob, da bi ga uničil, a Kras je Kras, trden in se ne da meni nič tebi nič uničiti. V svoji notranjosti nabira novih, svežih sil in čaka na dan vstajenja. Klonil je sicer pod silo svojo glavo, sključen je kakor stavec, trgi in vasi so se odeli v črno, a pod to črno odejo bije domovinsko srce kraševčevo, spi jeklena in trdna volja kakor jeklena in trdna kraška skala. Kras mu nudi sicer za življenje bore malo, a kraševce ostane vseeno zvest svoji skali in je ne zapusti. Rajši si prinese od drugod prsti in jo nasuje po skalah, kljubuje solncu in burji ter vsem vremenskim in prirodnim nezgodam in se bori, kakor da bi zapustil

svojo rodno grudo. In ako je po razmerah prisiljen, da odide, odide le z bolestjo in bridkostjo v srcu in s solzo v očesu. Od-soten je samo telesno, a duh njegov se še vedno spreha po kraških skalah . . .

In ko se obrneš, se proti severu raz-prostre pred Tvojimi očmi liki niz biserov cela Vipavska dolina v svoji krasoti, ob-dana na vzhodu z Nanosom, Hrušico in Trnovsko planoto, okrašeno s temnimi go-zdovi. Tu imaš povsem drugo sliko od prejšnje. Pred teboj se vije Vipava kakor kača med zelenimi ravninami, obdana z vrbami, topolami in grmičevjem, za njo polja in travniki, nato griči, na katerih se belijo cerkvice, vasi, vinogradi, gaji, pa spet griči in vinogradi, tako, da ti nehote pridejo na um Prešernovi verzi:

„da griček se za gričkom skriva — — —

Tam daleč na obzorju pa zreta na te velikan Krn in očak Triglav, ki pazi kot verni stražnik ne samo na Goriško deželo, ampak tudi na morje. Zavit je sicer še v meglo, a vrh njegov gleda iznad megle, da se ti zdi, kot bi plaval prosto v zraku in da se je odtrgal od te žalostne zemlje, samo da bi ne stopila na njegov vrh tuj-čeva peta.

Da, krasna si, zemlja goriška! V sever-nem delu te obdajajo gorski velikani, ki dvigajo ponosno svoje glave visoko pod nebo, na jugu pa umiva Tvoje noge Adrija. Dočim vejejo okoli tvoje glave še mrzle zimske sape, ko jo obdajajo še snežniki in zimska megla, vlada ob Tvojem vznožju že prava pomlad. Ciprese ponosno dvigajo svoje vrhove v nebo, oljke dajejo vino-gradom posebno lice, pinije krijejo tvojo površino in Ti dajejo očarujoč pogled, palme in banane te pa postavljajo v tro-pične pokrajine. Da, celo bambus raste ob tvojem vznožju in fige z murbami ti dajejo krasne pokrajinske slike, kakršne zastoj iščeš.

In ko zapihajo ob Tvojem vznožju gorki pomladanski vetrovi in vzcvetejo prve tro-bence, zvončki in mandeljni, vlada na Tvo-jem severu še zima, a ko odcvetejo te prve cvetke, znanilke pomladi, začne cvesti to pomladansko cvetje na Tvojem severu.

Pa težko dobiš kje na svetu na tako malem prostoru toliko presenečenj. Zdi se ti, kot da bi hotela priroda na tem malem prostoru nakopičiti vse svoje bogastvo in vse svoje posebnosti. Od morja, ravnine, skalovja, z vinogradi posajenih gričev, go-zdov tja do sivih gorskih velikanov, paš-nikov, rudnikov, kapnikov in bistrih, deročih gorskih rek imaš vse, česar ti oko poželi videti. Vse krasote narave so tu nakopi-čene, zato se ljudstvo tudi tako trdovratno oklepa te svoje zemlje. Ni je sile, ki bi ga odtrgala in odtujila od tega koščeka zemlje. Ljudstvo ljubi vse, vse skupaj. In ako za-nese enega ali drugega morda v tujino, tedaj plaka njegova duša, duh mu vasuje po teh svetih krajih, s trtami obdanih gričih, se veseli z veselimi in joka z jokajočimi. In ko zadoni v vinogradu vesela pesem tr-gačev, se tudi tak izgnanec v duhu pridruži temu delu in prisostvuje vsem šegam in navadam. Poslušaj pogovore vinskih duhov v kletih, prisluškuje pravljicam babic, šče-betanju otrok in veselo-otožnemu petju mladeničev in mladenk. Da petje! Primorec ljubi petje nad vse. Nobene še tako ne-znatne prilike ne pusti brez petja. Poje ob krstu, poje ob otroški zibelki, poje v šoli in izven šole, poleti in pozimi, pri delu in po delu. Poje ob vojaškem naboru, poje v vinogradu in pri poroki. Petje ga spremlja vsepovsod in zato ga je zadelo kakor strela z jasnega neba, ko so njegovi sedanji go-spodarji začeli prepovedovati petje. A on si tega ne pusti izruti iz srca, zato mora dati duška svoji notranjosti in iz njegove duše vzkipi pesem.

Hej Slovani, kje so naše meje?

Tam ob Piavi, tam so naše meje,
tam ob Piavi, tam je naša kri . . .

In naj bodo odloki še trši od prejšnjih in sedanjih, Primorec ne neha sanjati o boljši bodočnosti. V boju s prirodo je postal trd kakor Kras in se je tako usposobil še za druge ljutejše in hujše borbe. Tak narod se ne da odpraviti s sveta z enim podpisom in naredbo. Matere bodo tiste, ki bodo vcepljale v srca otrok ljubezen do naroda in jezika, matere bodo, ki bodo skrbele, da ne zamre naš rod ob bistri Soči in sinji Adriji.

○○○○○○

Stadion.

Zbiralna akcija za Stadion se je pričela. Bratje, naloga nas vseh — ne samo zbiralcev — je, da akcijo v vsakem oziru podpiramo.

Kako?

Najprvo: imejmo vsi močno vero in zaupanje v uspeh te akcije. Malodušnost je najnevarnejši sovražnik vsakega uspeha,

vera in zaupanje pa dela čuda. Mladi smo in mladost ne prenese sramote, da bi obupala nad tem, česar se je lotila.

Drugič: govorimo veliko o Stadionu! Ne samo med seboj, temveč zlasti z nečlani. Vsakdo mora vedeti, kaj je Stadion, kje je in kakšen, kolike važnosti je itd. Čim več bodo ljudje vedeli o Stadionu, temveč smisla bodo imeli zanj, tembolj je zbiralni akciji olajšano delo.

Plavanje pri telovadnih tekmah. Tu pa tam beremo v inozemskih telovadnih listih, da bi bilo potrebno upeljati tudi plavanje k telovadni tekmi. Pri nekaterih tekmah se je to že tudi zgodilo. Vendar je ta misel naletela včasih na težek odpor, zlasti pri onih telovadcih, ki nimajo ne naravnega ne umetnega kopališča, da bi se lahko vadili v plavanju. To je menda edini vzrok, da še ni splošno predpisano plavanje pri vseh telovadnih tekmah. Plavanje je najizdatnejša telesna vaja — in človek si

Tretjič: poročajmo potom odseka Podzvezi imena onih, na katere naj se pošlje prošnja in poziv za vplačilo osnovnega kamna. Kdor vplača osnovni kamen, bo za celo življenje dobil pravico do brezplačnega vstopa na vse prireditve, ki se bodo vršile na Stadionu.

Četrta: korajže, vztrajnosti in ljubezni!

skoraj ne more misliti, da telovadec ne bi znal plavati. Tudi pri naši organizaciji bomo slejkoprej vpeljali plavalne tekme. Ali se bodo iste vršile hkrati s telovadnimi ali samostojno, pokaže najbližja bodočnost.

Udeležba Jugoslovanov na VIII. olimpijadi v Parizu. Priprave za olimpijado ima v rokah izvršilni odbor za VIII. olimpijado v Zagrebu. Naši sportniki se pridno pripravljajo za boj, v katerem bo tekmovalo okrog 40 narodov za svetovno prvenstvo. Skoraj vse države so naklonile svojim sportnikom znatno denarno podporo, da jim pomagajo k večji udeležbi in boljšim uspehom, le pri nas ne. Zato si je izvršilni odbor pomagal na ta način, da je priredil loterijo s srečkami po Din 10.—, ker bi bila sicer udeležba našim sportnikom onemogočena.

Jugoslavija se udeleži kolesarske dirke na pariški olimpijadi s šestimi dirkači, med katerima sta dva Slovenca in štirje Hrvatje.

Lahka atletika na Čehoslovakiem. V letu 1923. so češki atleti nastopili šestnajskrat v inozemstvu. 89 atletov je dobilo 70 daril in sicer 33 prvih, 29 drugih ter 18 tretjih. Tekmovali so v Parizu, Berlinu, Magdeburgu, Kodanju, Göteborgu, Zagrebu, Temišvaru in na Dunaju. V Češki sami pa je tekmovalo 43 tujcev, ki so si priborili 54 prvih, 15 drugih in 18 tretjih mest. Neki atlet Carr iz Avstralije je sam dobil 13 prvih daril.

Med čehoslovaki in nemškimi nogometnim savezom se vrše pogajanja za nogometno tekmo reprezentanc obeh držav. Pogajanja so tako daleč uspela, da se je že določil termin za prvo tekmo.

50.000 ljudi umre v Čehoslovakijski republiki na leto za tuberkulozo. Zadržali so delati z vsemi močmi, da se to prepreči. Tu so v prvi vrsti poklicane organizacije ki se bavijo s telesno vzgojo, da pomagajo in ki brez dvoma lahko tudi največ koristijo.

Prihodnji „Vsesokolski zlet“ bo menda l. 1926. v Pragi, ko bo dovršen Tyršev dom, ali pa l. 1928. ob desetletnici osvobojenja češkega naroda. Na Letni, kjer so se vršili dosedanja zleti, se nahaja stadion za kolesarske in konjske dirke. Zato bodo morali graditi novo zletišče, za katero upajo dobiti od države precejšnjo podporo.

Dr. Iv. Pregelj:

Slovenska legenda.

Povest.

4. Staro veselje pa nove zabave.

„... zlasti umejo gojiti čebele, katerim pravijo podomače muhe. Pa niso le pobožni, pošteni in pridni. Tudi veseli umejo biti Slovenci. Noben drug narod na svetu nima tako lepih pesmi, žalostnih in veselih, resnih in poskočnih...“

Tako je bral Peter z lističa papirja, ki ga je bil pobral na cesti. Imel je namreč navado pobrati vse, karkoli se mu je vredno zdelo. To pa šele od tedaj, ko ga je bil Gospod tako modro s črešnjami poučil, da je storil napak, ker se mu ni ljubilo skloniti se za zlomnjeno podkvo.

„Glejte no“, je zamrmral vedro, ko je listič prebral, „taki so vsaj na Kranjskem še prav tisti ljudje kot za mojih dni. Muhe rede pa pojejo radi. Nisem slišal te dni, kar sem spet tu, pa bo že res, če otroci v šoli tako pišejo“.

Tako govoreč se je obrnil h Gospodu, ki je spešil ob njem, resen, skoro žalosten. Saj pa je bil lahko resen in žalosten. Malo veselega je videl te dni, odkar sta bila krenila s Petrom na potovanje. Peter, ki je gledal bolj na zunanost, ni opazil slabosti in napak, ki so bile manj očitne. Zato je bil dobre volje. Gospod pa je trpel, ko je videl stoletne napake naših ljudi na vasi: sovraštvo med sosedi, zavist v bajtarjih, oholo mogočnost pri gruntarjih, segoltnost in jezo, opravljivost pri ženskah, lenobo in zapravljivost pri moških. Najhuje mu je pa delo, ko je spoznal, da niti slovensko kmetiško ljudstvo ne spoštuje več po zaslugi in dostojnosti katoliškega duhovna in da je s staro šego in nošnjo slekel Slovenec tudi otroško vdanost Bogu in njega namestnikom na zemlji. Zato

Telovadne tekme v Nemčiji 1. 1924. To leto je v Nemčiji takorekoč tekmovalno leto na telovadnem polju. Najprvo priredijo okrajne, dalje pokrajinske, potem več pokrajin skupaj in nazadnje je skupna tekma vseh telovadnih društev za prvenstvo. Tekme po okrajih morajo biti končane začetkom julija, pokrajinske do konca julija, tekme večih pokrajin do srede avgusta in glavna tekma za prvenstvo se bo vršila dne 30. in 31. avgusta tekočega leta.

Število nemških telovadcev. V nemških tel. društvih je bilo 1. januarja 1923. leta 1,688.761 članov. Od prejšnjega leta se je število zvišalo za 29.099 članov t. j. 1,7%. Med pokrajini ima Bavarska največji procentualni prirastek, dočim so nekatere pokrajine zopet nazadovale. Med članstvom je 335.000 dečkov in deklic pod 14. letom. Nad 20 let starih je 722.000 moških in 53.000 žensk. Telovadna društva se nahajajo v 9851 krajih, društev samih pa je 11.397.

Najstarejše nemško tel. društvo je v Hamburgu, ki je bilo ustanovljeno leta 1816.

V Švici imajo poleg nešteti telovadnih tekem tudi prvenstvene tekme posameznikov v umetni telovadbi. Prvenstvo imajo vpeljan na isti način kakor mi za l. 1924 t. j. v dveh oddelkih. V oddelku A so predpisane težje, v oddelku B pa lažje vaje. Pri njih igrajo glavno vlogo vaje na drogu, bradlji in konju. Kroge malo gojijo ter jih niti pri najtežji tekmi ne zahtevajo. Značilno je, da imajo pri teh tekmah zelo nizke zahteve pri lahki atletiki napram tako težkim orodnim vajam.

Švicarska telov. zveza (Eidgen. Turnverein) bo prirejala na tri leta zvezine telovadne slavnosti. Prva taka prireditev se bo vršila leta 1925. Leta 1932 pa praznujejo 100 letnico obstoja njihovih tel. društev.

Telovadba in sport v Švici. V švicarskem tel. glasilu beremo, da je tam med mladino večje zanimanje za sport kakor za telovadbo. Zatorej pozivajo mladino, naj se z vso resnostjo poprime telovadbe. Merodajni faktorji zastopajo popolnoma pravilno stališče, da nobena panoga sporta ni tako vsestranska kakor baš telovadba, posebno še proste vaje. Telovadec vadi poleg redovnih, prostih in orodnih vaj še razne panoge lahke atletike. Cvet telovadbe vidimo v umetni orodni telovadbi. Nikjer se ne naučimo obvladati svoje telo tako, kakor ga mora obvladati telovadec na orodju. Opozarja pa, da telovadci ne smejo stremiti za „cirkuškimi“ vajami, ampak naj polagajo večjo važnost na lepe sestave in elegantne izvedbe. Zelo važna je telovadba društev. Pri prostih vajah (in tudi pri skupinskih orodnih vajah) so vsi telovadci istočasno in enako zaposleni, dočim pri sportu (posebno pri nogometu) tega ni. Pri telovadnem

je korakal resno in žalostno. Tedaj ga je iz misli vzdramil Peter.

„Kaj deš, Gospod“, je dejal, „čudno se mi pa le zdi, da še nisem slišal peti tiste lepe Slomškove o preljubem veselju. Po pravici Ti povem, prav teknila bi mi, pa ne pojejo“.

„Ne pojejo“, je ponovil Gospod, „zato ker imajo druge pesmi“.

„Naj jih imajo“, je dejal Peter, „saj jim privoščim. A že iz hvaležnosti in starega rodoljubja do našega Martina bi vsaj včasih zapeli staro. Pa je ne, kakor da ne bi bila lepa. Pa ti rečem, da je vendar najlepša“.

„Najlepša“, je pritrdil Gospod. Nato pa je dejal bridko:

„Drugače pojejo, odkar je umrlo staro veselje, pa imajo nove zabave“.

„Nove zabave?“ je zmajal apostol z glavo. „Zabave! Spet taka nova beseda, ki je ne poznam. Pa da jih imajo? Reci no, Gospod, kakšne pa so te nove „zabave“ ter nova veselja, če takisto povedati hočeš“.

Z bridkim nasmehom se je ozrl Gospod po apostolu in dejal:

„Prva je harmonika“.

„Harmonika“, se je začudil Peter, „no, ta naj bo. Prav seveda ni, da ubija in preglušeje petje. Tako strašno zlo se mi pa le ne zdi. Vrhutega, kolikor vem, poje samo pri porokah. Saj si bil v Kani. Pusti svatom veselje“.

„Pustim ga“, je odvrnil Gospod, „privoščim ga. A kar harmonika danes dela, to ni poroka, to je marsikomu pogrebno zvonjenje“.

„Za vse na svetu“, se je začudil apostol, „govori, vendar, Gospod, tako, da te bom umel. Harmonika pa pogrebno zvonjenje, si rekel?“

„Videl boš in slišal“, je menil Gospod, „zdaj pa verjemi, da je strašno zlo ta nova zabava, s katero hudič duše lovi in vabi“. Ko pa je videl, da apostol maje neverno z glavo, je tolmačil:

„Peter, ali si kdaj čul harmoniko, pa da nisi videl obenem, da plešejo? Pa pomisli še, da v gostilnah plešo. Pa pomisli še, da pijani plešo. Pa pomisli —“

„Dovolj, Gospod“, je vzkliknil tedaj Peter, „že razumem. Grdobije, fej, da jih ne omenjam, se gode pri plesu in mrtvaško zvonjenje je tudi že marsikdaj vzrastlo iz tistega glasnega meha in še zadnjič mi je Praški Šimen prebral svojo pesem, kako da se na Kranjskem fantje radi tepo. Verjamem, če pijo, če v krčmi plešejo, nesnage nemarne“.

Sopihajoč od nevolje se je še bolj razgreval.

„Ne, to „zabavo“ bova pa že morala ljudem izbiti iz glave. Harmonika in ples, pa v krčmi. In seveda zlasti ob nedeljah in praznikih! Čajte me, živinčeta, bomo drugače zagodli pa še zaplesali. Pa tudi s krčmarji segoltnimi, ki ples puste, ki ga morda celo z grehom v hišo kličejo“.

Še dolgo je zvesti apostol Gospodov godrnjal sam zase. Potem pa se je obrnil k Gospodu in vprašal:

„Gospod! Ali nisi govoril še o drugih zabavah? Daj no, povej še katero“.

„Kino“, je povedal kratko Gospod. Apostol je zazijal:

„Kino, deš? Kaj pa je to?“

„V bližnjem trgu boš videl“, je dejal Gospod. Glas poldanskega zvona iz bližnje vasi mu je zaprl besedo. Molil je z apostoalom na glas. Tedaj jima je prišla nasproti gruča šolskih otrok. Vpili so in se lovili. Niti spomnili se niso, da je treba sneti klobuk, ko zvonj, in moliti. Apostolu so se nasršile obrvi in med molitvijo je imel grajalno bešedo na ustih. A ni izrekel in preden sta z Gospodom domolila, so bili šolarji že odšli.

„Smrkovci“, se je tedaj vznevoljil stari apostol, „ne odkrijejo se, ne molijo. Brezje masti bi jim dal pokušati, žloti mladi, pamžem nesrečnim“.

„Niso hudobni, otroci“, je zinil dobrohotno Gospod, „a učijo jih ne, kakor je treba, ne doma, ne v šoli“.

„Pa jih v cerkvi“, je odvrnil še vedno razburjeno Peter.

„V cerkvi jih in tam molijo“, je rekel Gospod. Nato je tožil: „Dobra beseda v šoli bi tudi zalegla, pa je ni. Duhovnik sicer graja, a tepe ne. In tudi ne ve, kako je z malčki. Ne smejo se mu tožiti drug čez drugega. Za greh imajo tožarenje“.

„Če je iz hudobnega namena, saj je tudi“, je menil Peter, „tu pa ne bi bilo. Smešno. Daj, reci samo še, kako neki pravijo temu grehu, ki ga jim je učitelj zmislil“.

„Ovaduštvo“, se je nasmehnil Gospod, „a zmerjajo se tudi z denuncianti“.

„Neumnosti“, je zamahnil apostol z roko. Bila sta v vasi. Peter je čutil, da je truden in lačen in se je začel ozirati po gostoljubni hiši. Niti mislil ni več, da bi vprašal Gospoda po oni novi zabavi, katero mu je prej imenoval. Ni je poznal in tako mu je bilo, kakor nam vsem grešnim na zemlji: Samo tistih slasti si ne želimo, katerih ne poznamo.

* * *

Ob prvem mraku sta prišla Gospod in Peter v trg. Prižgali so že luči. Imeli so elektriko in Petru je dobro delo in ponosen je bil na podjetne Slovence češ:

„Boš videl, Gospod, da bo imela že vsaka vas takole nebeško luč, ko prideva morda čez pet let spet na Kranjsko“.

„Luč v duši bi svetila hasnoviteje“, je odvrnil Gospod. Peter ga ni čul. Obstal je pred svetlim transparentnim napisom in slovkoval:

„Ki-no Čen-tral“. Živahno se je okrenil h Gospodu in viknil:

„Tu je torej tisti kino. Ne, Gospod! Tu pa že morava vstopiti, da bom videl, kakšno je to novo veselje. Da bom vsaj vedel kaj povedati Slomšku v nebesih, ki je gotovo nevoljen, da Kranjci njegovega veselja ne pojo več“.

društvu se naučimo pokornosti, poslušnosti, reda in discipline, kar neobhodno potrebujemo v svojem življenju.

Švicarska tel. zveza je izdala na vsa svoja društva oklic, da nabirajo denar za udeležbo svojih telovadcev (okrog 70) na pariški olimpijadi. V to svrhu so izdali poseben spominski znak, katerega precej drago prodajajo, da bodo iz izkupička krili stroške.

Švicarska telov. društva gojijo tudi zimski sport, zlasti smučenje. Zveza je priredila od 5.—12. decembra t. l. tečaj za to panogo sporta. Tečaja se je udeležilo 28 smučarjev ter se je prav dobro obnesel. Zimski sport je zelo zdrav; zato naj bi ga gojili tudi naši odseki, ki imajo prilžnost.

Štafetni dan švicarskih katol. telovadcev. Švicarska kat. tel. zveza prireja vsako leto štafetni dan. Priprave za štafetni dan prevzame društvo, pri katerem se ta štafeta pač vrši. V to svrhu si izberejo primeren prostor ali pa si sami pripravijo tako tekališče.

Državna podpora za organizacije, ki se bavijo s telesno vzgojo v Franciji za leto 1924 je znašala 2.282.000 frankov. Razdeljena je bila štiridesetim različnim zvezam. Katoliška telovadna je dobila 220.000 frankov. Precejšnje svote so dobile tudi druge telovadne in sportne organizacije.

Italjanski telovadci se tudi prav dobro pripravljajo za telovadno tekmo na olimpijadi. Pri izbirni tekmi so izbrali večje število telovadcev, ki bodo redno vadili do odhoda v Pariz.

Za XII. telovadno slavnost zveze italjanskih telovadcev v Florenci je dosedaj priglasih 1700 italjanskih telovadcev. Od inozemcev so priglasi Franciozi, Belgičani, Holandci in Luksenburžani. Ako se udeležijo tudi jugoslovanski in češki Sokoli, ni znano.

Katoliško gibanje med italjansko mladino je sedaj jako dobro razvito. Začelo se je pred 50 leti. Danes šteje Zveza katol. italjanske mladine okrog 4200 društev. Svoj sedež ima v Rimu. Vsaka pokrajina ima pa podrejeno zvezo, katere se dele v okrožja, ta pa na društva. Vrše se razni tečaji in zborovanja pri pokrajinskih zvezah in okrožjih. Po vseh društvih je tudi razširjena akcija proti kletvini. Društva pa zelo gojijo tudi telovadbo. Vsaka zveza izdaja svoje glasilo.

Svetovno prvenstvo v umetnem drsanju dam si je zopet priborila v Stockholmu znana Dunajčanka gospa Flauk-Szabo z 364 doseženimi točkami. Sodniki so ji prisodili prvo mesto pred neko umetnico iz Berlina, ki je dosegla 330 točk.

Najboljši plavalni mojster je Šved Arne Borg, ki je v Avstraliji pri prvenstvenih tekmah premagal avstralskega mojstra Beaurepaire. Sedaj se pa že prav pridno pripravlja za plavalno tekmo na pariški olimpiadi.

Belgijski telovadci se ne pravljajo s posebnim navdušenjem za tekmo na olimpijadi. Njihovo glasilo jih je že parkrat pozvalo, naj pridno vežbajo, da bodo častno zastopali belgijsko telovadbo — vendar se telovadci še niso prijavili za tekmo.

Avstrija pošlje 20 svojih sportnikov na olimpijado. Udeležijo se tekme v raznih panogah sporta.

Japonska in Kitajska se tudi udeležita s svojima nogometnima moztvoma pariške olimpijade. V l. 1926 pa prirede na Japonskem svojo olimpijado, katere se bodo mogli udeležiti samo vzhodni narodi.

Slovo orlov-rekrutov v Rimskih toplicah. V nedeljo po sv. maši sem stopil v društveno sobo. Kako življenje je bilo še zadnje nedeljo tu! A danes? Prazno je vse in žalostno kakor v hiši, ki je nedavno imela mrliča. Gotovo ste že uganili, česa manjka v njej. Manjka ji tistih veselih fantovskih obrazov, polnih življenja in delavnosti, manjka njih živahnosti in njih veselih pesmi, ki so tolikokrat odmevale med temi stenami. Domovina jih je poklicala za nekoliko časa pod ponosen vojaški prapor, na katerem razprostira dvoglavi orel mogočna krila.

Izgubili smo šest fantov, cvet naše doline. Hud udarec je dobil odsek, ki broji le 12 članov, a štejemo si lahko v ponos, da je naš Orel vzgojil tako čile in krepke mladeniče.

Ganljiv prizor se je nudil v nedeljo v farni cerkvi, kjer je klečalo pred Gospodovo mizo šest mladih, nepokvarjenih src. Zavedali so se rekruti, da se pri zlati žitnici najbolje nahranijo s kruhom življenja in moči, da se pri tem vrelcu napijejo najkrepčilnejše pijače, da jim bo to najboljša orožjena pot . . .

Po sv. maši smo se zbrali v društveni sobi k poslovilnemu sestanku. Sledili so govori in deklamacije vsakega rekruta posebej. Zatrjevali so fantje, da ne bodo nikdar zatajili orlovskih načel, da ne bodo nikdar pozabili te priljubljene sobice, da jim bo po dovršenem službovanju prva pot, priti pod zopetno okrilje tega doma, v katerem so zajemali toli koristnega za duha in telo.

Končno je tajnik nastopil z govorom. Kot edini izmed prvih članov odseka, ki ne odrine k vojakom, se zahvali vsakemu poedincu za vestno delovanje, jih hrabri z lepimi nauki in jim predoči oni veseli trenutek, ko bodo zopet vsi zbrani pod okriljem te priljubljene sobice — očetovske sobice. Fante pa, ki še ostanejo doma, navdušuje za težko delo v odseku, katero si bodo naložili po izgubi rekrutov.

Po končanem sestanku smo stopili v krog in iz mladih grl je zadonela pesem: „Vsi Orli smo . . .!“ V očeh vseh so zablestele solze bratske ljubezni

Tako je dejal apostol in potegnil Gospoda za roko s seboj v gnečo, ki se je rinila v dvorano pred njima. Ko je bil v dvorani, se je zagledal. Videl je vse natlačeno ljudi kakor v gledišču.

„Ali je neki po cerkvah tudi tak drenj“, je mislil in oprezoval še nadalje. „Kakor v teatru“, je mrmral. „Pa gospoda niso videli ti ljudje. Kmetiški so, delavski. Če bi bilo zastoj, saj ne bi nič rekel. Presneto, pa je draga reč, večerjo bi si kupil za vstopnino. Ježeš, pa še otroci, pa koliko jih je, pa zdaj zvečer, mesto bi doma sedeli, roženkranc molili pa lepo spat šli. Ne, prida na videz ta kino ne bo“.

Čez trenotje pa je bil pokojnejši.

„Nu“, je menil sam pri sebi, „tako hudo zlo pa menda le ne bo. Tisto belo in mokro platno zijati, prava zabava to, pravim —“

Sredi besede mu je vzelo glas. Bil je v temi in le velik svetel kolobar je zijal vanj z mokrega platna.

„Hudikova reč“, je pomislil apostol, menda bodo luno kazali in zvezde“. Popolnoma se je zagledal in pozabil celó na Gospoda, ki je stal nemo ob njem. Tedaj pa je v onem belem kolobarju planilo, oživelo. Peter je gledal. Vstal je napis. Peter je slovkoval:

„Oče Trebušnik potuje“.

Slika za sliko je drvela na platno. Peter je gledal, kako pride vlak, kako begajo železničarji, kako vstopajo iz vozov in v vozove ljudje. Potem je ves vlak, potnike in železničarje zakril ogromno debel človek, prešel in skušal stopiti v voz. Ni šlo. Zavalili so ga v odprt živinski voz.

Peter se je popolnoma pozabil. Kakor otroci se je smejal, solze so mu zalivale oči.

Druga slika. Oče Trebušnik se koplje v morju. Petru že ni bilo več tako neprisiljeno prijetno. Grajal se mu je ogledovati toliko na pol golih kopačočih se ljudi. Pohujšljivega sicer ni bilo nič, a spomnivši se otrok, ki so bili navzoči, je doumel Peter: „Nu, za otroke te norčijo niso“.

Sinila je luč. Apostol se je ozrl po Gospodu.

„Pojdiva“, je dejal ta kratko.

„Ali je že konec?“ je vprašal apostol.

„Še ni“, se je bridko nasmehnil Gospod, videč, da je predstava Petru kolikor toliko všeč. Apostol se vendar ni upal ustavljati se volji svojega Boga in je šel sicer nekam nerad, a vendar molče za Učenikom. Ko sta bila zunaj, je rekel:

„Šmentano so modri dandanes ljudje. To je torej ta kino? No, to je res nova zabava. Hvala Bogu in Tebi, Gospod, da ima le eno slabost. Dragá zabava je. Pohujšljivo pa ni in pregrešno tudi ne. Ne vem, kako, da je Tebi tako nevšeč“.

„O Peter“, je vzdihnil Gospod, „glej, ali ni celó tebe pohujšala?“

„Mene?“ se je začudil Peter.

„Ali te morda ni“, je rekel Učenik. „Ugaja ti!“ In čez trenotje je dejal: „Pa še to pomisli, da ne kažejo vselej samo Trebušnika, da kažejo tudi njegovo ženo, ki ni manj debela“.

„Bog je ne kaznuj“, se je začudil Peter, Gospod pa je odgovoril:

„To in še hujše kažejo. In to, Peter je pohujšljivo“.

„Verjamem, Gospod“, je dejal Peter in se sramoval.

Stala sta z Gospodom pred malo kapelico. Medla luč v lestencu je obsevala sveto podobo, prečudno sladko mater z detetom v naročju. Neskončno ganljivo je bilo videti nebeško dobri obraz. A kar zabolelo je, če si natančneje pogledal in videl, kako je bila po nemarnosti neka nerodna roka oskrunila prav to lice, kako je bil nekdo preparal platno na sliki

„Mati!“ je vzdihnil toplo Učenik. Peter je zastokal:

„Umetnina, Gospod, pa tako pazijo na njo; Tvoja Mati, Gospod, pa jo tako slabo varujejo!“

„Kino!“ je vzdihnil Gospod.

Bledi soj luči je zatrepetal na sliki. Zdelo se je, da je Sveta zganila ustnice, kakor bi hotela reči:

„Moj Sin! Odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!“

(Dalje prihodnjič).

Popravek. V 3. št. Mladosti je bilo v članku Odsekovne Čebelice pomotoma naveden Št. Pavel pri Preboldu kot odsekovna Čebelica. Pravilno

pa je, da obstoji tam krožkova Čebelica, ne odsekovna.

Dragi brat!

Tožiš mi, da v Vašem odseku med fanti ni pravega soglasja in da vsled malenkosti nastajajo veliki prepiri, ki delo odseka znatno ovirajo, marsikdaj celo onemogočujejo. Naj Ti o tem povem svoje mnenje.

Mi starejši, ki smo med svetovno vojno stali v zaledju, smo si spričo morije milijonov potihem in naglas govorili: bratstva ni in ljubezni med narodi ni, zato se vojna kot razkačena pošast vleče v brezdaljo! Kar se je na žalost vseh v pravičnost in medsebojno ljubezen verujočih med vojno godilo v velikem, se čestokrat odigrava v organizacijah v malem! V malem? Morda obsežno — naznotraj so takšni bolešni pojavi usodni, časih celo smrtni. Poglej! V odseku vrže samo eden jabolko razdora med fante. Dve fronti sta takoj stvorjeni: osebni prijatelji žaljenega na eni, ožji somišljeniki žaljivca na drugi strani. Ni treba, da bi bil vzrok prepira tak, da pride razsodišče vmes — zadostuje, da v odseku ni več odkritosrčnih izmenjav misli, načrtov, predlogov. Težka meгла leži v telovadnici, fantovski večeri stoje v znamenju napetosti, kakor hitro se sproži debata, celo med odborniki ni svežega soglasja. Naj se zdaj predmet prepira le kot informacija prenese v so-

sednji odsek, v srenjo, v okrožje, prijatelj, ali more kdo reči, da je res malenkost, če v društvu ni prijateljstva? Zakaj kjer je izgnila medsebojna odkritosrčnost, se začne rovanje, intriganstvo, ki ni nič drugega kot grobokop organizacije. Ali pretiravam? Predsednik društva sem bil. Med fanti se je našel intrigant, ki je ščuval fante proti meni, meni pa fante črnil. Na občnem zboru je počilo: vsi fantje so demonstrativno odšli iz dvorane, samo — intrigant je ostal z menoj! Naša organizacija je v zadnjem letu prestala hudo preizkušnjo, izšla je kot zmagalka, zato se naj vsak poizkus, zanesti v njene vrste nezaupnost in prepir, že v kali zatre. In kje so te strupene kali?

Človek je po naravi egoist. Le poglej, kako sam sebi ugaja, kako čudovito obziren in prizanesljiv je napram svoji ljubi osebic, kako ljubeznivo pobira kamene, ki mu ležijo na potu, izpod nog ter jih — meče drugim na pot! Ščasoma se je teh manir tako privadil, da ne misli pri tem nič hudega, meneč, da je vse v redu. On pozna samo „jaz“, da obstoji še „ti“ krog njega, ni zmožen misliti. Da se mora spričo takega razpoloženja tudi pri najboljši volji ostalih začeti krhati, leži na dlani. Vprašal bi take brate,

Sokolski glasnik, št. 3, iz leta 1924 prinaša tajniško poročilo J. S. S. iz katerega posnemamo naslednje: da je politika zašla v sokolske vrste, da člani ne poznajo sokolske ideje in da se zmanjšuje število članov, zlasti telovadcev. — Letos od 13.—18. avgusta imajo v Zagrebu pokrajinski zlet in sabor. Vršila se bodo razna zborovanja, tekme in telovadni nastopi.

Nova knjiga. Izšla je leposlovna knjiga pod naslovom „Z naših gora“, spisal Pavel Perko. V knjigi je zbral g. pisatelj 7 svojih najboljših povesti, v katerih so zlasti značajni fantov in deklet zelo ljubko slikani. Ena („Moško in odločno“) je vzeta naravnost iz fantovskega društvenega življenja. Opisuje fanta, recimo Orla, ki se moško in odločno bori z demonem strasti, in kot pravi vitez in junak premaga samega sebe. — Orel, vzemi in beri! Naroča se po vseh knjigarnah ali pa naravnost v Tiskarni Anton Slatnar v Kamniku. Knjiga stane 26 Din.

Današnji števec Mladosti je priložen inserat Društvene nabavne zadruge.

je li tak odsek društvo fantov? Spričo prepričkov in preprirov za golo osebnost, za razvajan in kot magnetna igla občutljiv „jaz“ zanemarjati kričeče naloge organizacije, je li to znak časa tudi v naših vrstah? Ali ne izprevidi tak član, ki je že tolikrat dal povod za zastoj v odseku, da dela nasprotnikom neizrekljivo uslugo, nasprotnikom, ki dobro vedo, da so napram sili naših idej čiste ničle, da pa nas lahko oslabi razdvojenost med nami samimi? Nikar ne ugovarjaj: črnogledež, ki išče dlako v jajcu, more to pisati — ali nismo složni? Nisem med tistimi, ki ne upoštevajo slabosti mladih ljudi, ki ne priznavam dobre volje, spraviti vzorna naša načela v praktično udeleževanje; toda prav zato, ker bi srčno rad videl, da se člani po orlovskih načelih vzgajajo, je treba kazati na senčne pojave, ki

se tuintam ali že dogajajo, recimo pri Vašem odseku, ali pa bi do teh moglo priti. Prav zato, pravim, ker je v slovenskem fantu občutljivost in iz nje izviraajoč spor za osebnost naravno utihotapljen, zato vas pred izbruhom te nečednosti svarim. Ker bo naša organizacija le tedaj uspešno vzgojna šola, če se bo dal vsak posameznik vzgajati, mora vsak posameznik svojo osebnost visokim vzorom orlovstva podrediti! Ciljev orlovstva ne razume, kdor misli, da se brez žrtve lastnega „jaz“-a morejo doseči! Brate se nazivljemo, v bratskem krogu pa ni osebnih teženj, osebnost je le ena — orlovska!

V tem smislu vplivaj na svoje sobrate, pa boš videl, da bodo razumeli.

Prav iskreno te pozdravlja Tvoj

IVAN DOLINAR.

Planinski „Orel“.

Dne 10. februarja 1924 se je vršila ustanovitev novega odseka Solčava. Dasi je Solčava zelo odtrgana od sveta, si je vendar fantovska Marijina družba zaželela tudi telovadne organizacije. Od odseka Nazarje je oddaljen 32 km — od železnice 8 ur. — Kraj je dobro poznan turistom, ki so kdaj potovali čez Kamniško sedlo — Okrešelj — Logarska dolina v Solčavo in naprej proti Celju. Ker se zastopnik od O. P. ni mogel ustanovitve udeležiti, se je pooblastila srenja Marija-Nazarje, da je poslala svojega predsednika Hubert Marovta in tajnika Franc Kotnika na ustanovni občni zbor. Udeležbe je bilo okoli 50 Solčavčanov. Pristopilo je k odseku 22 fantov. Po končani ustanovitvi se je zapela Orlovska himna. Popoldne so priredili igro „Krivoprisežnik“. Novemu odseku želimo prav lepih uspehov!

Srenja Marija-Nazarje.

Horjul.

Pri nas je, kakor povečini povsod v Sloveniji, veliko delavnih moči, pa malo dela. Zato se ljudje zelo izseljujejo in sicer ali v mesto Ljubljana ali pa v Ameriko. Pred dobrim mesecem nas je zapustil bivši odsekovni in sedanji srenjski načelnik br. Končan Ivan. Bratje Orli se ga gotovo spominjajo od lanskega leta, ko je bil telovadni učitelj

O. P. in hodil zlasti po Štajerskem. Z njim je odsek izgubil prvovrstnega telovadca. Orel je postal že pred 16 leti kot 10 leten naraščajnik in je ves čas obstoja orlovskega odseka v Horjulu neumorno delal za prospeh domačega odseka in ga v času, ko je bil načelnik tehnično zelo dvignil in okrepil. Sodeloval je tudi pri okrožnem vadiateljskem zboru in zadnji čas prav posebno vneto pri horjulski srenji. Takoj po prihodu v Ameriko je pristopil k orlovskemu odseku v Clevelandu, kjer bo gotovo vestno nadaljeval s svojo agilnostjo. Morda se kdaj snidemo na kaki mednarodni tekmi.

Mlad človek ne postane že s tem dobro vzgojen, da nakupiči v sebi čimveč vsestranskega znanja, temveč šele s tem, da postavi to znanje v službo globjega npravnega življenjskega smotra.

Jezikoslovje.

Ona: »Pripoveduje se mi, da Vi, gospod profesor, obvladujete vse moderne jezike!«

On: »Vse razen dveh — razen jezikov svoje žene in njene matere.«

Erman & Arhar

Cene nizke!

Priporočava
se za vsako-
vrstna stavbna
in pohištvena dela

m i z a r
o v t s

Načrti, pro-
računi brez-
plačno! — Stal-
na zaloga pohištva

Postrežba točna!

Št. Vid nad Ljubljano št. 4

NOVA ZALOŽBA

r. z. z. o. z.

ima v zalogi vsakovrstne pisarniške, šolske knjige, zvezke, risalne priprave v največji izbiri za tehnike in inženirje, vse najnovejše knjige svoje in drugih založb, tudi nemške in francoske. Sprejema naročnino na tu- in inozemske knjige in liste.

Edino združeno podjetje te stroke v Sloveniji!

Edini slovenski zavod brez tujega kapitala je:

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani Dunajska cesta št. 17

SPREJEMA V ZAVAROVANJE:

1. Proti požaru: a) raznovrstne izdelane stavbe kakor tudi stavbe med časom gradbe; b) vse premično blago, mobilije, zvonove in enako; c) poljske pridelke, žito in krmo.
2. Zvonove proti razpoki in prelomu;
3. Sprejema v novoustanovljenem življenjskem oddelku zavarovanje na doživetje in smrt, otroške dote, dalje rentna in ljudska zavarovanja v vseh kombinacijah.

Skupno premagamo skupne težave!

Najboljše manufakturno blago kupite pri

Oblačilnici za Slovenijo, r. z. z. o. z. v Ljubljani

Centralno skladišče v palači „Vzajemne posojilnice na Miklošičevi cesti nasproti knjigarne Bamberg. — Podružnici za prodajo na drobno se nahajate v Stritarjevi ulici št. 5 in na Dunajski cesti št. 29. — Telefon št. 550.

Kdor kupi slabo blago, plača dvakrat; kdor kupi dobro blago ima dvakratni dobiček! — Samo prvovrstni tekstilni izdelki! — Velika izbira!

Društvena nabavna zadruga v Ljubljani (Ljudski dom)

Priporoča:

Sukno m po	Din 222-50
Garniture za surke po	50—
Klot za podlogo m po	60—
Trdo platno za podlogo m po	20—
Ruš za srajce m po	19-50
Ruš za srajce m po	26—
Rdeče volнено blago za srajce m po	115—
Rdeče volнено blago za srajce zelo fino m po	123—
Čepice, volnene po	35—
Čepice, volnene finejše po	50—
Usnjati pasovi po	32-50

Rdeči gumbi za ovratnike	3—
Kokarde za čepice po	2—
Peresa za čepice po	2—
Šopki za naraščajske čepice po	1-50
Telovadne hlače št. 1 po	120—
„ „ „ 2 „	128—
„ „ „ 3 „	136—
Telovadne majice št. 1 po	28—
„ „ „ 2 „	32—
„ „ „ 3 „	36—
„ „ „ 4 „	40—
Telovadni čevlji po	80—
Pasovi k telovadnim hlačam po	13—
Pasovi za naraščaj po	12—
Valaške po	20—

Knjige in tiskovine: Zlata knjiga (Din 10—), Poslovnik (Din 8—), Mladinske in telovadne igre I. in II. del (po Din 5—), Spomini orlovske mladosti (Din 3—), Blagajniški dnevnik za odseke (Din 6—), Vložni zapisnik (4 in 6 Din), Zapisnik sej (Din 25—), Blok za podporno članarino (Din 3—), Poslovne pole za članarino, Staležna knjiga za redne člane, Staležna knjiga za podporné člane, Statistika za telovadbo (po Din 0-50).

Tiskovine za Čebelico: Kako se vodi Čebelica (Din 2-50), Blok za vloge (Din 7—), Blok za dvige (Din 7—), Blagajniški dnevnik za Čebelico (Din 6-50), Knjiga vlagateljev (Din 6-50).

Vse proti takojšnjemu ozir. predhodnemu plačilu!

Cene neobvezne!

Cene neobvezne!

Dvigni se — sveta vojska!

Katoliški shod je slovesno proglasil, da je njegov glavni namen versko-nravni prerod naroda.

Zato je — najbolj po zaslugi sedanjega škofa dr. Srebrniča — ves slovenski narod slovesno pozval k treznosti. Pijančevanje in ž njo združeno surovost imenuje »največjo oviro verskemu življenju«, »vzrok, da delo na verskem polju ne rodi zaželjenega sadu. Brez temeljitega zboljšanja v tem oziru je pa tudi vsako socialno zboljšanje in resničen kulturni napredek nemogoč. Zato prosi in roti vse prizadete kroge, posebej še duhovščino, učiteljstvo in županstva, vsa prosvetna društva, predvsem pa verske družbe, naj z največjo resnobo in vsemi silami delajo za treznost.«

Ali naj te slovesno-resne besede impozantnega shoda brez vsakega sadu in sledu izdonijo v zrak? ... Ali so resolucije katoliškega shoda resno mišljene ali ne?

Če so — in seveda so — potem je jasno, da jih moramo začeti tudi resno izvrševati! In če mislimo kedaj, potem ni več časa odlašati.

Zato se odbor »Svete vojske« obrača do vseh prizadetih katoliških krogov s prošnjo in pozivom: Pričnimo na vseh koncih z energičnim delom za streznjenje ljudstva!

Vsako delo, če hoče uspevati, mora biti organizirano. Ker pa imamo pri nas že toliko društev, da je težko vse dobro voditi, naj to delo prevzamejo predvsem že obstoječa društva in verske družbe, katerih glavni namen itak mora biti versko-nravni napredek ljudstva.

Vsako društvo in vsaka družba naj stvari treznostni odsek.

Tem odsekom se bodo dala za njih delovanja posebna pravila in navodila.

Ker pa za treznost lahko delajo tudi sicer neorganizirani ljudje in ker mora biti to delo v eni župniji kolikor močeno, zato naj se vsi trezniki končno združijo v »Družbi treznosti«, ki v mnogih župnijah že obstoji, le poživiti in voditi jo je treba. Odbori vseh odsekov naj tvorijo skupen odbor »Družbe treznosti«.

Vse te lokalne treznostne organizacije pa naj bodo združene v »Svete vojski« v Ljubljani, odkoder se bo vodila skupna akcija.

Prosimo, da bi z akcijo pričeli kmalu. Postni čas je zato prav primeren. Vsaj pa do Kresa, ko bo praznik in proslava treznosti.

Kakor hitro se bo pri Vas organizacija oživila, prosimo, da to sporočite »Svete vojski«, da se Vam dopošljejo pravila. Voditi hočemo natančno statistiko naše organizacije in jo objavljati.

Pripomnjeno bodi, da se je delo za treznost pričelo krepko tudi od druge strani. Katoličani moramo torej gledati, da za drugimi ne bomo zaostali!

Po vsej Sloveniji naj se dvigne sveta vojska proti pijančevanju!

Ne odnehamo prej, dokler ne porinemo sovraga nazaj!

V Ljubljani, sv. Jožefa dan 1924.

Odbor „Svete vojske“.

